

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

Aquest número, 10 céntims de pesseta per tot Espanya

Fora d' Espanya fixarán lo preu los CORRESPONSALS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga, BARCELONA

PREU DE SUSCRICIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50.—Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LO TENORIO MUNICIPAL.

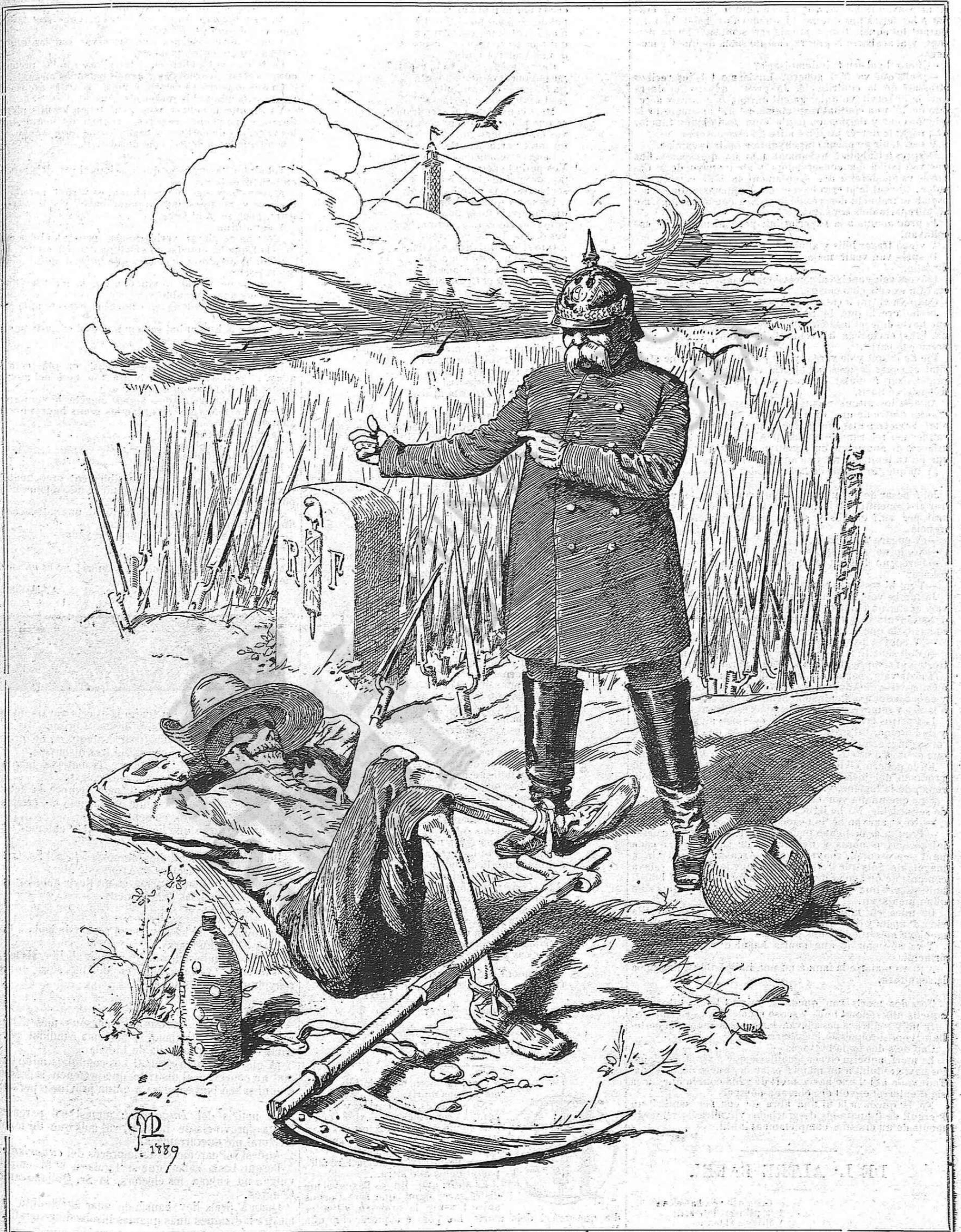
La sombra causantli espant:
 —Marqués ja 't pots acuytar...
 «porqué contados están
 los dias que ha de durar!»

MORTS. (Dibuix per M. Moliné.)

En Sagasta acabarà per tirar altra vegada aquest mort sobre 'l país.
 ¡Pobre país, qué no 's puga treure may los morts de sobre.

BISMARCK Y LA MORT. (Dibuix de Apeles Mestres.)

AM
1889

—Mestre, la cullita está á punt ¿qué no seguim?
—No es hora encare.

... y en la ...
... y en la ...

¿Y que va succehir?
Que doscents homes y un gran número de matxos de guerra carregats de queviures, municions y diner van estimbarse, cayent al mar.
Un miracle de Alá, que podria molt ben repetir-se en terra cristiana.
¿Qué 'n fá fer de bestiesas lo fanatisme religiós!

Sr. Antúnez: Al anarse'n á Gracia l' altre dia á impedir que 's consumés lo vergonyós arrendament de las cars ab sos punts y ribets de fraudulencia, vá obrar com un excelent gobernador, que vetlla pels interessos dels seus governats y pels fins de la moralitat administrativa.
Ara no més falta que aquell Ajuntament que tractava de arrendar per 24,000 duros lo que á totas llums val lo doble, y que per temor á vosté més que per amor á la localitat, revoca avuy los acorts presos ahir, trobi 'l seu merescut.
Un Ajuntament de aquest calibre no es digne de una població tan important com Gracia.
Ni es graciós, ni es gracienc.
Per lo tant, Sr. Antúnez, ja sab lo que ha de fer: enviarhi un dependent ab un cabás y que 'l tregui de la casa de la vila.

Y ara aném á un altre assumpto.
¿Sab, Sr. Antúnez, que 'ls graciencs tenen molta sort, al veure que vosté s' ocupa ab tant acort de las cosas?
¿Per qué no hém de poder dir lo mateix los barcelonins?
Després de tot, del Plá de Palacio á la Plassa de Sant Jaume, la distancia es curta.
Vaja, Sr. Antúnez, animis, y ja que als de Gracia 'ls ha arreglat la carn, no permeti que 'ls de Barcelona siguem menos: arréglin los ossos.

Los nostres estimats colaboradors, que vulgan dispensarnos l' obsequi de favorir ab los seus traballs l' *Almanach de la Campana de Gracia*, tenen temps d' enviarnos original fins al 10 del corrent Novembre.
Sols una cosa 'ls recomanarem: que lo que 'ns remeini siga curtet, viu y picant.

S' extranya 'l *Globo* de que en l' última fornada de senadors vitalicis haja quedat en terra una persona respectable per tants conceptes com D. Ferrnndo Puig, un dels primers contribuyents de la provincia de Barcelona, industrial de geni y defensor acérrim dels interessos del país, al qual ha prestat serveys importants en dias calamitissos, com ho proba 'ls recursos que en 1873 á una petita indicació del Sr. Castelar, que llavors ni tan sols coneixia, proporcioná generosament al general Turón perquè pogues pagar al exercit de Catalunya.
Pero ¿qué s' hi ha de fer! Lo Sr. D. Fernando Puig, entre tants mérits que 'l fan acreedor al reconeixement de la patria, té un gran defecte. Lo Sr. D. Fernando Puig es catalá, y está vist que nosaltres perteneixém á Espanya sols per rosegar los ossos.
En quant á la carn, á Madrid se la quedan tota... y en care no 'n tenen prou.

Algú ha notat ab extranyesa que de alguns dias á aquesta part *El Barcelonés* ha amaynat velas.
En efecte, no sols las ha amaynadas, sino que las ha tretas de las vergas.
No falta qui suposa que de las tals velas se 'n farán mortallas.
¿Per qui han de servir?
Aixó no hi ha que dirho: per algú de la familia.

CARTAS DE FORA.—Fará cosa de dos anys l' Ajuntament de Gelida acordá colocar fanals en aquells costaruts canters. Pero fins ara aquells utensilis en lloch de donar lum, donan fosca: es á dir, son fanals en tota l' extensió de la paraula, que sols serveixen pera fer lo fanal. Unicamente los dias en que hi ha funció d' iglesia s' encenen per donar gust al rector. En los demés dias si un vehí té necessitat de anar de nit, se proveheix de una llanterna y en paus ab l' arcalde y ab lo rector.
Per cert que aquests dos personatjes viuen en tant bona armonía, que si 'ls joves demanan permís per fer alguna funció de tarde no se 'ls concedeix sino ab la condició de que han de comensar quan l' ensotanat estiga llest de la seva.
Ab aixó y 'l rosari de l' aurora que surt tot sovint, y además ab las seguretats que 'l tal rector dona als pagesos de que ell sol los curará la filoxera, si 'ls vehíns de Gelida no s' diverteixen, será perquè patirán de tristesa crónica.
Podrá pérdrés allí la cullita del ví; en cambi la de la cana marxa vent en popa.

EPITAFIS.

I.
Yace dentro de esta fossa, estirado com un pal, un guardia municipal natural de Zaragoza.
El votó en cien elecciones, el dió mil belas als gossos, el supo hacer los ulls grossos en distintas ocasiones.

Hizo bajar molta chent que iba de más al tranvía, multas impuso á porfia á qui infringió el reglament.
El hizo plegar mil bullas que se hicieron por la noche, apanyoró á más de un coche, acompañó cucurullas, prestó guardia á los chegants y als puercos de San Antonio, y murió ¡voto al demonio! después de servicios tants, de un cop de tronxo al clatell que le echaron de un balcó, yendo con el carretó dels gossos, en el Born vell.

II.

Dessota de aquesta creu está esperant que 'l temps mudi, un pobre mestre d' estudi que 's digué Macari Feu.
Jamay menjá res calent ni estrená unas calsas novas; y aixó que va donar probas de tenir bastant talent.
El! encare ignora 'l qu' es diná y sopá en un sol día, ni experimentar l' alegría de cobrar al cap del més.
L' ensenyansa fou sa dèria y en pago de sos afanys, durant més de xeixanta anys li feu ayre la miseria.
Y veient, encar que tart, lo inútil de sa carrerá, se 'n aná á sopá ab Sant Pere per poderse fé un bon fart.

F. DE A. T. Y S.

EMBLA que 'ls núvols y las humitats de aquests dias han influhit desfavorablement en la salut de un personatge, que de un quan temps á aquesta part está empenyat en fernos felissos á pesar nostre.
Se diu que 'l bisbe va ferli una visita, aconsellantli que 's deixés de caborias y que abandonés la vara, per dedicarse exlucssivament al cuidado de la salut.

Y es fama qu' entre ell y 'l bisbe va entaularse 'l següent diálech:
—Escolti, D. Jaume, ¿quan vosté té migranya li ha passat may pèl magi, desterse de la mitra?
—Pero, home, vaya una pregunta. La mitra no 's renuncia.
—Y la vara tampoch. ¡Precisament ara que 'l dolor reumátich me fibla es quan més la necessito... per apoyarme!
A Paris ha sigut encausat un bigamo y á Madrid un altre. Es á dir: lo de Madrid no era bigamo, sino *trigamo*, ja que s' havia casat tres vegadas y tenia tres jochs de sogras.
Ara á aquests infelissos, si algú 'ls pregunta:—¿Per qué 'us han agafat?
Podrán respondre:—Per frequentar massa 'ls sagraments.

Llegeixo:
«Ns consta de un modo cert y positiu que 'l pare Mon ha deixat de pertaneixer á la Companyia de Jesús.»
Ara sí que podrém dir ab tota la boca:
Los jesuitas han perdut al mon.

A casa 'l general Dabán s' han reunit alguns generals adversaris de la situació, per estudiar la manera de combatre á n' en Sagasta.
D. Práxedes: ¡cuydado! Y pèl que puga ser, no perdi la porra de vista.
¿Qué volen ells? ¿Qué sigan trunfo espasas?
Donchs, no senyor ¡que sigan bastos! Y al que tregui 'ls péus de rotllo ¡garrotada!

Un eco de Paris.
Al visitar cert regidor de Barcelona los salóns del Hotel de Ville, en companyia de dos companys de corporació, va pararse en sech, com si experimentés una gran sorpresa, y va dir:
—¡Mireu! Després dirán que unicament á Barcelona hi ha regidors lletjos y ab lo nás gros. Ja podén dir que á Paris n' heu vist un altre que se 'n dona de bonas ab mí.
—¿Ahónt es?—van preguntarli.
—¿Qué no 'l veyéu? Aquí dintre.
Y senyalava la seva propia imatge reflectida en un gran mirall.

Sembla que 'l dia de Totsants tractavan de reunir-se 'ls socios del cassino de la Plassa Real, tant los amichs

com los enemichs de *El Barcelonés* per celebrar una festa de familia.
Se deya si s' efectuaría la *gran eastanyada* del sigle.
Es impossible acostarse á un sol fusionista barceloní, sense recullir dels seus llabis la mateixa paraula.
Tots diuhen igual: «¡En Sagasta l' abandona!»
Los uns ab tó d' alegría; los altres ab amarga tristesa.

¡En Sagasta l' abandona!
Es á dir, l' home que vá alsarlo fins al pinácul de l' omnipotencia; l' home que 'l sostenia contra vent y marejadas; l' home que l' anteposava als interessos y á las conveniencias de tot lo partit; l' home que per ell sacrificava l' ateció dels bons, dels antichs y dels probats correligionaris, avuy obra las mans y 'l deixa caure pèl seu propi pés.
¡Pobre D. Francisco!
Ja li han sortit ab caracters fosfórichs las tres lletras fatídicas trassadas sobre las parets del seu despaig: M. T. F.
Mane Thecèl Fares.
¡MANO T'HAN FASTIDIAT!

A Bellem, á Sant Jaume y altres iglesias de Barcelona se nota sovint la desaparició de porta-monedas, devonaris, mocadors y altres objectes de més ó menos valor.
De segur que á mi no m' asanarán res.
Podrán dir que soch un gat... Pero fins sent un gat no hi ha res que 'm repugni tant com *las ratas* de iglesia.

Una frase que s' atribueix al catalá ilustre:
—Lo *partit* soch jo.
Es la primera vegada que t' rahó: ja está dit.
Es cert, ell está partit pèl bell mitj de l' espinada.

Un consell culinari á n' en Sagasta, en vista de las provocacions de una part del clero.
¿Vol que l' escudella del presupost siga ben sustentiosa?
Donchs, no siga tonto: tiri *bisbe* á l' olla.

Al baixar del tren, D. Francisco de Paula, de regrés de la Garriga, lo primer que vá veure, sigué l' espectáculo de dos fusionistas abrahonantse com dos gossos de presa.
L' armonía més completa reyna entre la guarnició del castell de Olérdola.
Si de tant en tant se pegan, ho fan en proba de bona amistat.
De tant que s' estiman, s' apunyegan.

Un somni que hi tingut anit.
Havia mort lo ciutadà benemérit, y 'ls seus fiels amichs anavan á professó feta al cementiri á durli una corona.
La corona era colossal y anava perfectament embohicada.
Al arribar la comitiva al camp de la quietut, agafan lo bulto aquell, lo desembolican ab lo major cuydado, y resulta que no hi ha tal corona.
¿Saben qu' era lo que li duyan? Un inmens tortell del forn de Sant Jaume.
Vaya uns somnis més extravagants no tenim devegadas los periodistas!...

Un dia de aquests D. Francisco tornarà á empunyar la vara.
—¿Y donchs, en Pere Casas?
—En Pere Casas, tornarà á empunyar la *mitja cana*.

SUSCRIPCIÓ-PUIGCERCÓS.

Suma anterior. Ptas. 255'21
Producto de una funció dramática feta per las SOCIETATS RECREATIVAS DE MANRESA, 209'50.
TOTAL. Ptas. 465'21
Continúa oberta la suscripció.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Sa-gas-ta.*
 2. TRENCA-CLOSCAS.—*A espaldas de la ley.*
 3. TERS DE SIEABAS.—*SO FI A FI GUE RA A RA DA*
 4. GEROGLÍFICH.—*Tres ases y tres bens, son sis bestias mansas.*
- Han endevinat las 4 solucions los ciutadans Pere Nyapus y Un Pastili; n' han endevinadas 3, Soto de Tarragona y Cassino sigle XIX de Manresa; 2, Un submarino, N. de la Masía, P. Boladeras y Quatre burots; y 1 no més Cadell y Pjula.

ENDEVINALLAS

XARADA-FÚNEBRE.

À LA MEMORIA

de Tres TOTAL Tres-terça política, vulgo sogra,
D.ª CONCORDIA RABONS.

Que morí á la avansada edat de 85 anys, lo día 13 d' agost de 1885, ó sia l' endemà de haverme jo casat ab la seva filla, á causa de un gran susto que tingué al ser dos-tres-quatre al tercera-dos quan anava á missa, per dos pillets que la despullaren de tot quan portava de algun valor.

A pesar dels seus anys, caminava com ho fa una de jove y tenia 'l cabell negre y fi com la prima inversa-quarta, y un genit pitjor que Satanás.

Dèu fassi que no ressuciti. Amén.

Ego Sum

ANAGRAMA.

M' escríu la senyora Tot desde una tot molt petita, que cuydi bé á la Conxita, la filla del seu nebot; que no li tot lo menjar; y que si seu sense mida jo la tot tot desseguida y la duga á passejar.

J. T. ANGUJA.

TRENCA-CLOSCAS.

ANITA OMS VELLS.

CALAF.

Formar ab aquestas llettras lo títul de una ópera.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Ciutat d' Italia.
1 4 9 6 7 3 2 8.—Riu de Catalunya.
7 3 2 3 6 8 9.—Ciutat alemana.
7 9 6 7 9 6.—Ball.
1 9 6 9 2.—Per fer llum.
2 2 5 3.—Volátil.
1 8 2.—Per cusir.
4 5.—Musical.
4.—Lletra.

UN A. VENDRELLENCH.

GEROGLÍFICH.

×
A II A
lo lo
CANT
A a A a A

J. ALAMALIV.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Martí Pujol, K. Novas del K. Stell. Quatre burots, Un Pastill, M. G. (a) Nitarm, Peret Boladeras, E. Moias, J. Franquesa,

Noy de la María, J. Ferrer, V. Seuba, P. Bertrand, I. Camprubi, y J. Casanovas V.—Lo que 'ns envian no fa per casa.

Ciudadans Amadeo, Cassino Sigle XIX de Manresa. K. R. Dona, Fandlletas, Aguilleta, Joseph Terri y Ramonet.—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciudadá J. Mayor: S' ha olvidat de fetxar la carta y per lo tant no sabem a quin poble 's refereix la noticia.—A. Llimoner: Las de aquesta senmana son fluixas.—J. M. Bernis: Idem, idem.—J. Puja-das, Ramentol y C.^a: Lo mateix li dihem.—J. Ingies: La poesia es llarguissima y peca de difusa.—A. Piera: Lo sonet está bé.—J. Mon-tero: Sentim no poderlo complaure per la forma de anunci que té la noticia.—E. Guanyabéns: Está molt bé: mil gracias per l' atencio.—G. Palés (Badalona): No 'ns es possible publicar la poesia per sas di-mensions desmesuradas.—R. Rocavert: Lo monolech té alguna cosa; pero en conjunt es fluixet y molt incorrecte.—Pepet del Carril: No li sembla que podríam deixar tranquils als senyors pintors?—Xavier Alemany: Va molt bé y gracias.—J. A y R.: La poesia no 'ns serveix.—J. Tiana: Envinhi, que la millor manera de que hi pensém es tenirne un bon repuesto.—F. F. R.: No podém donar una resposta categórica a la seva pregunta.—J. Abril V.: L' article no 'ns fa felis-sos. Deixem l' original a la botiga de 'n Lopez á la seva disposicio.—S. Nuñez Bey: Te poca novetat.—Ton Longa y C.^a: Lo que 'ns re-met no serveix. Tot pedido 's fa anticipant lo pago.—E. Vilare: Los sonets estan bastant bé.—J. Planas: L' assumpto es tant gastat, que no podém utilisar la composicio.

EN JOANET Y EN LLUISET

PARODIA DE

DON JUAN TENORIO

EMPESCADA PER SANALL Y SERRA

Dibuixos de Gomez Soler

Preu DOS rals

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

PREPARATIUS ELECTORALS.

—Venimos de part del señor Alcalde á portar esas papeletas para que empiecen á repartirlas á la chent.
—¡Tots aquests feixos!... ¡Mosca! Si que se'n ha bèn assegurat!